

ההוא פתקא מניה, והא אינון תרווייהו אתיין, אמר ליה, קום רבי, זפאה חולקך, קום. בגינך חמינן וזכינן לכמה סתרינ עלאין, כמה חדוה אחזיו לך, פד יתבו רשו לגלאה לך, כל מה דאת בעי. ריש מתיבתא עלאה נפק לגבך, ואמר, שאילו בשלמיה דבר יוחאי, אתריה דבר יוחאי, הא פנו ליה מפמה יומין. לית מאן דיקרב לגביה, זפאה איהו.

רבי רבי, פד פרחנא מגבך (גינה), עאלנא וחמינא כל בני מתיבתא, דהא מתפנפי לגו היכלא חדא, דמשיח תמן, ודיינו דינא דההוא בר נש, דקאים על פתחא, שמייה לית לך רשו לגלאה. אצטער רבי שמעון על דא, אמר ליה, לא תצטער רבי על דא, אנת תדע בדא ליליא בחלמך. אבל דינא דינו עליה, דגזר משיח, דלהוי ההוא בר נש לבר בההוא צערא ארבעין יומין. לסוף ארבעין יומין, יצערון ליה בדינא, בצערא דגיהנם, שעתא ופלגא.

וכר דא, בגין דיומא חדא, חד מן חבריא הוה פריש מלין דאורייתא, פד מטא לחד מלה, ידע האי בר נש דיתכשל ביה, ואמר לחבריא שתוקו, לא תימרון מדי. ובגין דשתיקו חבריא אתכשל בההוא מלה, ואכסוף. וההוא כסופא דגרים האי בר נש, דינינן ליה בהאי דינא (דף קס"ו ע"ב) קשיא, בגין דלא בעי קדשא בריך הוא לשבקא חובא דאורייתא, אפילו כמלא נימא.

דיינו דיניה, ונפקו כל בני מתיבתא. ואנא שאילנא רשו, דהא בריה דיוחאי, שאיל שאלתא דא. ועל דא אחזיו לי, מה דלא ידענא מקדמת דנא. אי רבי, שית היכלין אחזיו לי,

היום קם, ופרחה אותה פתקה ממנו, והנה שניהם באים. אמר לו, עמד רבי, אשרי חלקך. עמד. בגללך ראינו וזכינו לכמה סתרים עליונים, כמה חדוה הראו לנו כשנתנו רשות לגלות לך כל מה שאתה רוצה. ראש הישיבה העליונה יצא אלינו ואמר: שאילו בשלום בר יוחאי, מקומו של בר יוחאי הרי פנוי לו מכמה ימים, אין מי שיקרב אליו, אשריו!

רבי רבי, כשפרחנו ממך (בשבילך), נכנסנו וראינו כל בני הישיבות שהרי מתפנסים לתוך היכל אחד ששם המשיח, ודנו דין של אותו אדם שעמד על הפתח, ששמו אין לנו רשות לגלות. הצטער רבי שמעון על זה. אמר לו, אל תצטער רבי על זה, אתה תדע בלילה הזה בחלומך. אבל דין דנו עליו, שגזר משיח שיהיה אותו אדם בחוץ באותו צער ארבעים יום, ולסוף ארבעים יום יצערו אותו בדין בצער דגיהנם, שעה וחצי.

וכר זה משום שיום אחד אחד מן החברים היה מפרש דברי תורה, וכשהגיע לדבר אחד, ידע האדם הזה שיכשל בו, ואמר לחברים: שתקו, אל תאמרו דבר. ומשום ששתקו החברים, נכשל באותו דבר והתבייש. ועל אותה בושה שגרם אדם זה, דנו אותו בדין הזה הקשה, משום שלא רוצה הקדוש ברוך הוא להשאיר עוון התורה אפלו כמלא נימה. דנו דינו, ויצאו כל בני הישיבה, ואני שאלתי רשות, שהרי בר יוחאי שאל שאלה זו. ועל זה הראו לי מה שלא ידעתי מלפני כן. אי רבי, ששה היכלות הראו לי, בכמה ענוגים ועדוניהם,

בכמה ענוגין ועדוניהן, באתר דפרוכתא פרישא בגנתא. דהא מההוא